

PRIM MINISTRU

Domnule președinte,

În conformitate cu prevederile art. 111 alin. (1) din Constituție și în temeiul art. 25 lit. (b) din *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul Administrativ*, Guvernul României formulează următorul:

PUNCT DE VEDERE

referitor la propunerea legislativă *pentru modificarea și completarea Legii nr. 55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19 precum și pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 21/2004 privind Sistemul Național de Management al Situațiilor de Urgență*, inițiată de domnul deputat neafiliat Mihai Ioan Lasca împreună cu un grup de parlamentari PSD, AUR și Minorități (Plx. 537/2021).

I. Principalele reglementări

Prin inițiativa legislativă se propune modificarea și completarea *Legii nr. 55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19*, precum și a *Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 21/2004 privind Sistemul Național de Management al Situațiilor de Urgență*, urmărindu-se punerea în acord a reglementărilor acestora cu *Decizia Curții Constituționale nr. 392/2021*.

Potrivit expunerii de motive, demersul legislativ este justificat de „necesitatea reglementării unui cadru legal care să asigure un efectiv acces la justiție pentru atacarea actelor administrative emise pentru înlăturarea și prevenirea consecințelor de COVID-19”, în contextul în care, prin *Decizia nr. 392/2021*, Curtea Constituțională a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că „dispozițiile art. 72 alin. (2) din *Legea nr. 55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de*

COVID-19, cu referire la art. 42 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 21/2004 privind Sistemul Național de Management al Situațiilor de Urgență, precum și soluția legislativă din art. 72 alin. (1) din Legea nr. 55/2020, potrivit căreia dispozițiile acestei legi se completează cu reglementările de drept comun aplicabile în materie în ceea ce privește soluționarea acțiunilor formulate împotriva hotărârilor Guvernului prin care se instituie, se prelungește sau se încetează starea de alertă, precum și a ordinelor și a instrucțiunilor prin care se stabilește aplicarea unor măsuri pe durata stării de alertă, sunt neconstituționale”.

II. Observații

1. La art. I pct. 1, în ceea ce privește instituirea normei de trimitere la dispozițiile art. 4 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 21/2004, semnalăm că aceste prevederi au fost abrogate prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 68/2020 pentru modificarea și completarea unor acte normative cu incidență în domeniul managementului situațiilor de urgență și al protecției civile.

Precizăm că, prin Decizia nr. 654/2017, paragrafele 39-42, Curtea Constituțională a reținut că „trimiterea la alte acte normative reprezintă un procedeu legislativ permis de Legea nr. 24/2000. Astfel, potrivit art. 50 alin. (1) din acest act normativ, “în cazul în care o normă este complementară altei norme, pentru evitarea repetării în text a acelei norme se va face trimitere la articolul, respectiv la actul normativ care o conține.”. De asemenea, Curtea a statuat că „deși trimiterea la alte acte normative este un procedeu legislativ permis, acesta nu poate viza o normă abrogată. Un argument în acest sens îl reprezintă dispozițiile art. 50 alin. (4) din Legea nr. 24/2000 care dispun că ”La modificarea, completarea și abrogarea dispoziției la care s-a făcut trimitere, în actul de modificare, completare sau abrogare trebuie avută în vedere situația juridică a normei de trimitere.” Aceasta semnifică faptul că, la momentul recurgerii la procedeu legislativ al trimiterii la alte acte normative, norma la care se face trimitere trebuie să fie o normă în vigoare, aparținând fondului activ al legislației. Curtea a constatat că a considera altfel ar însemna că prin intermediul normei de trimitere să poată fi repusă în vigoare norma abrogată la care se face trimitere. Curtea a constatat că, prin adoptarea unei norme care face trimitere la o dispoziție legală care nu mai este în vigoare, se încalcă dispozițiile art. 1 alin. (5) din Constituție referitor la claritatea și previzibilitatea actelor normative”.

Prin urmare, în contextul jurisprudențial enunțat anterior, precizăm că o normă de trimitere nu poate fi interpretată decât ca făcând trimitere la o normă în vigoare, aparținând fondului activ al legislației. În acest sens, instanța de contencios constituțional a reținut¹ că „*A considera contrariul ar echivala cu situația în care ori de câte ori obiectul interpretării și aplicării este o normă de trimitere, aceasta se completează cu dispoziții în forma în vigoare la data adoptării de către legiuitor a normei de trimitere, indiferent de modificările survenite ulterior în ceea ce privește norma la care se face trimitere.*”. Or, prin Decizia nr. 392/2021, Curtea a constatat că „*o astfel de interpretare dă naștere unei lipse de claritate și previzibilitate, cu consecința creării unei insecurități juridice și încălcării prevederilor art. 1 alin. (3) și (5) din Legea fundamentală*”. În consecință, nu se justifică menținerea dispoziției din cuprinsul art. I pct. 1 care face trimitere la art. 4 alin. (2) din *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 21/2004*.

2. Cu privire la art. I pct. 2 din prezenta inițiativă legislativă, menționăm că pentru asigurarea unității terminologice, se impunea formularea textului în acord cu dispozițiile *Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 21/2004* potrivit cărora prin hotărâre de Guvern „*se declară, se prelungește sau încetează starea de alertă*”, iar nu „*se instituie, se prelungește sau se încetează*”, astfel cum este formulată norma propusă, observația fiind valabilă și pentru art. III.

În plus, în considerarea prevederilor art. 8 alin. (4) din *Legea nr. 24/2000*, potrivit cărora „*Textul legislativ trebuie să fie formulat clar, fluent și inteligibil, fără dificultăți sintactice și pasaje obscure sau echivoce*”, era necesar să se clarifice care sunt „*alte acte normative prin care se stabilește aplicarea unor măsuri pe durata stării de alertă*” astfel încât destinatarii acestora să cunoască cu certitudine care sunt actele normative ce pot face obiectul acțiunii în anulare.

3. Potrivit tezei I a normei propuse la art. II pct. 1, actele normative prevăzute la art. 42 alin. (1) din *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 21/2004*, emise sau încheiate de autoritățile publice locale și județene pot fi atacate cu acțiune în anulare la tribunalele administrativ-fiscale, iar cele privind actele administrative emise sau încheiate de autoritățile publice centrale pot fi atacate cu acțiune în anulare la secțiile de contencios administrativ și fiscal ale curților de apel.

În primul rând, constatăm existența unei inconsecvențe terminologice, având în vedere că textul propus face referire fie la acte normative, emise sau încheiate de autoritățile publice locale și județene, fie la acte administrative,

¹ Prin Decizia nr. 392/2021

emise sau încheiate de autoritățile publice centrale, deși norma se raportează la prevederile art. 42 alin. (1) din *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 21/2004*.

Astfel, menționăm că intenția de reglementare nu este clară sub aspectul obiectului acțiunii în anulare.

În al doilea rând, învederăm că textul propus nu se corelează cu norma la care se face trimitere. Astfel, prevederile art. 42 alin. (1) din *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 21/2004* vizează următoarele categorii de acte normative: a) hotărârile prin care se declară, se prelungește sau încetează starea de alertă, precum și cele prin care se stabilește aplicarea unor măsuri pe durata stării de alertă, la nivel național sau pe teritoriul mai multor județe și b) hotărârile prin care se declară, se prelungește sau încetează starea de alertă, precum și cele prin care se stabilește aplicarea unor măsuri pe durata stării de alertă, la nivel județean sau al municipiului București.

Observăm, așadar, că hotărârile la care textul art. 42 alin. (1) face referire sunt acte administrative cu caracter normativ, obligatorii, care produc efecte *erga omnes* de la momentul publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, respectiv Monitorul Oficial al autorităților administrativ-teritoriale.

Or, deși norma preconizată face trimitere la alin. (1) al art. 42, cu toate acestea, stabilește că obiectul acțiunii în anulare este reprezentat de acte normative, emise sau încheiate de autoritățile publice locale și județene, respectiv acte administrative, emise sau încheiate de autoritățile publice centrale. Prin urmare, se constată necorelarea textului cu norma la care se face trimitere.

În al treilea rând, observăm că textul preconizat stabilește competența materială pentru soluționarea acțiunilor în anulare ce vizează actele normative, emise sau încheiate de autoritățile publice locale și județene, la nivelul tribunalelor administrativ-fiscale, iar pentru cele ce privesc actele administrative emise sau încheiate de autoritățile publice centrale la nivelul curților de apel, secțiile de contencios administrativ și fiscal.

Cu privire la acest aspect, arătăm că inițiatorii trebuie să aibă în vedere că, potrivit art. 2 alin. (1) din *Regulamentul de ordine interioară al instanțelor judecătorești, aprobat prin Hotărârea CSM nr. 1375/2015* „Judecătoriile, tribunalele, tribunalele specializate, curțile de apel și instanțele militare sunt organizate și funcționează potrivit dispozițiilor Legii nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și ale prezentului regulament.”. Astfel, art. 2 alin. (2) din *Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară* prevede că justiția se realizează prin următoarele instanțe judecătorești: Înalta Curte de Casație și Justiție, curți de apel, tribunale, tribunale specializate, instanțe militare și judecătorii. De

asemenea, art. 36 alin. (3) din același act normativ statuează „În cadrul tribunalelor funcționează, în raport cu complexitatea și numărul cauzelor, secții sau, după caz, completuri specializate pentru cauze civile, cauze cu profesioniști, cauze penale, cauze cu minori și de familie, cauze de contencios administrativ și fiscal, cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale, insolvență, concurență neloială sau pentru alte materii, precum și completuri specializate pentru cauze maritime și fluviale.”. Prin urmare, apreciem că, din conținutul normei, ar fi trebui să rezulte că sunt competente material să judece acțiunile în anulare formulate împotriva actelor emise de autoritățile publice locale și județene secțiile de contencios-administrativ din cadrul tribunalelor, iar nu tribunalele administrativ-fiscale.

4. Teza finală a normei de la art. II pct. 1 instituie competența teritorială alternativă, stabilind totodată că, în cazul în care reclamantul optează pentru sesizarea instanței de la sediul pârâtului, nu poate invoca excepția necompetenței teritoriale.

Arătăm că în acord cu art. 130 alin. (3) și (4) din *Codul de procedură civilă*, necompetența de ordine privată (vizează competența teritorială alternativă) poate fi invocată doar de către pârât prin întâmpinare sau, dacă întâmpinarea nu este obligatorie, cel mai târziu la primul termen de judecată la care părțile sunt legal citate în fața primei instanțe și pot pune concluzii. De asemenea, tot în cazul necompetenței de ordine privată, partea care a făcut cererea la o instanță necompetentă nu va putea cere declararea necompetenței.

Prin urmare, teza finală de la art. II pct. 1 nu face decât să reitereze dispozițiile generale în materia competenței teritoriale, astfel că se impune eliminarea acesteia în vederea evitării paralelismului legislativ interzis de art. 16 alin. (1) din *Legea nr. 24/2000*.

5. Observăm că la art. II pct. 2 din prezenta propunere legislativă, se reglementează o procedură judiciară pentru soluționarea acțiunilor în anulare, în privința căreia nu se aplică dispozițiile *Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004* referitoare la obligativitatea plângerii prealabile, și nici cele ale *Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă* privind verificarea și regularizarea cererii de chemare în judecată (art. 200). Astfel, față de normele preconizate, arătăm următoarele:

a) Apreciem că termenul „*de îndată*”, stabilit pentru fixarea termenului de judecată (completarea art. 42 cu alin. (5)), nu respectă exigențele de claritate și previzibilitate, reglementate de prevederile art. 8 alin. (4) din *Legea nr. 24/2000*. Astfel, din textul propus nu rezultă în mod clar nici când intervine obligația președintelui completului de a fixa acest termen, nici momentul de la care termenul începe să curgă. Prin urmare, se impunea

stabilirea unui termen clar pentru fixarea termenului de judecată. Observația referitoare la utilizarea termenului „de îndată” este valabilă și în ceea ce privește propunerea de completare a art. 42 cu alin. (7) și (10).

b) De asemenea, cu privire la propunerea de completare a art. 42 cu alin. (6), precizăm că era necesar să se clarifice dacă data învestirii instanței, avută în vedere drept moment al citării părților, este data introducerii acțiunii în anulare.

c) În ceea ce privește citarea prin intermediul aplicației TDS (Trimitere Document Securizat), observăm că această aplicație privește procedura de comunicare în format electronic a citațiilor și a actelor de procedură. Potrivit art. 154 alin. (2) din *Codul de procedură civilă*, comunicarea citațiilor și a tuturor actelor de procedură se face în plic închis, iar potrivit alin. (6), aceasta se poate face de grefa instanței și prin telefax, poștă electronică sau prin alte mijloace ce asigură transmiterea textului actului și confirmarea primirii acestuia, dacă partea a indicat instanței datele corespunzătoare în acest scop.

Apreciem că inițiatorii trebuiau să aibă în vedere că, pentru utilizarea acestei proceduri de comunicare, este necesar ca reclamantul să indice instanței datele corespunzătoare și să își exprime acordul pentru transmiterea documentelor în format electronic, astfel cum este practica la acest moment. De asemenea, considerăm că trebuia să se aibă în vedere că există posibilitatea ca petenții să nu aibă mijloacele necesare pentru a recepționa comunicările prin intermediul aplicației.

Totodată, era necesar să se indice în concret „*dispozițiile privind citarea în procesele urgente*”, la care norma face trimitere, în acord cu art. 50 alin. (1) din *Legea nr. 24/2000*. Observația este valabilă și în ceea ce privește mențiunea „*sub sancțiunea prevăzută de lege*” din cuprinsul art. 42 alin. (7), în sensul indicării în concret a sancțiunii ce intervine în cazul în care pârâtul nu depune întâmpinare.

d) Apreciem că este necesar să se clarifice momentul de la care începe să curgă termenul de 5 zile pentru soluționarea acțiunii în anulare. Sintagma „*de la data legalei sesizări a instanței*” nu este, în opinia noastră, aptă să indice în concret momentul de la care acest termen începe să curgă, nefiind astfel clar dacă acest moment coincide cu învestirea instanței cu acțiunea în anulare sau, dimpotrivă, inițiatorii au în vedere un alt moment.

e) Cu privire la expedierea dosarului fizic la instanța de recurs competentă, prin poștă militară (art. 42 alin. (10)), învederăm că, potrivit art. 1 alin. (1) din *Hotărârea Guvernului nr. 1349/2002 privind colectarea, transportul, distribuirea și protecția, pe teritoriul României, a corespondenței clasificate*, „*Serviciul Român de Informații organizează și răspunde, potrivit legii, de colectarea, transportul, distribuirea și protecția, pe teritoriul României, a corespondenței ce conține informații secrete de stat și informații*

secrete de serviciu dintre autoritățile și instituțiile publice, agenții economici cu capital integral sau parțial de stat, precum și alte persoane de drept public ori privat, deținătoare de asemenea informații, denumite în continuare unități beneficiare.”. Astfel, prin curieri militari se asigură colectarea, transportul, distribuirea și protecția corespondenței clasificate. Prin urmare, întrucât hotărârile instanțelor judecătorești nu conțin informații clasificate în sensul art. 15 lit. b) din *Legea nr. 182/2002 privind protecția informațiilor clasificate, cu modificările și completările ulterioare* („*informații clasificate - informațiile, datele, documentele de interes pentru securitatea națională, care, datorită nivelurilor de importanță și consecințelor care s-ar produce ca urmare a dezvăluirii sau diseminării neautorizate, trebuie să fie protejate*”), nu este clară rațiunea pentru care reglementarea este în sensul transmiterii acestora prin poștă militară.

6. De asemenea, menționăm că, potrivit prevederilor art. 36 alin. (1) din *Legea nr. 24/2000*: „*Actele normative trebuie redactate într-un limbaj și stil juridic specific normativ, concis, sobru, clar și precis, care să excludă orice echivoc, cu respectarea strictă a regulilor gramaticale și de ortografie.*”. Observăm că, în cuprinsul propunerii legislative, s-au strecurat greșeli gramaticale și de ortografie (spre exemplu “*se încetează*”, “*precum acțiunilor*”, “*deîndată*”, etc.), aceasta nefiind întocmită cu respectarea exigențelor de tehnică legislativă menționate mai sus. Așadar, menționăm că soluțiile normative propuse trebuiau elaborate cu respectarea regulilor gramaticale și de ortografie, pentru conformitatea cu prevederile *Legii nr.24/2000*.

7. Din analiza inițiativei legislative parlamentare, se poate observa faptul că prin demersul legislativ în discuție este propus un mecanism care nu prezintă garanțiile respectării principiilor fundamentale ale procesului civil, cum ar fi cel al egalității, statuat la art. 8 din *Legea nr.134/2010 privind Codul de procedură civilă, republicată, cu modificările și completările ulterioare*, potrivit căruia în procesul civil părților le este garantată exercitarea drepturilor procesuale, în mod egal și fără discriminări sau cel al dreptului la un proces echitabil, în termen optim și previzibil, prevăzut de art. 6 din același act normativ.

Apreciem că soluțiile normative contravin scopului urmărit de legiuitor, respectiv de asigurare a dreptului la un proces echitabil al persoanelor vătămate, întrucât acestea încalcă principiile de drept material și procesual care guvernează modul de desfășurare a unui proces civil, nefiind de natură a conduce la îmbunătățirea actului de justiție, la celeritatea soluționării cauzelor sau la eficientizarea procesului.

Dimpotrivă, față de reglementarea actuală, propunerile de modificare și completare generează o serie de deficiențe care se vor materializa în creșterea sarcinilor ce revin instanțelor de judecată, acest aspect putând afecta dreptul la un proces echitabil al părților, în sensul garantării unei perioade de timp rezonabile în formularea și dezvoltarea cererilor și apărărilor.

Precizăm faptul că reglementarea actuală în materie stabilește o procedură de drept comun, prin raportare la *Legea nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare*. Astfel, în temeiul prevederilor *Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 21/2004, cu modificările și completările ulterioare*, și ale *Legii nr. 55/2020, cu modificările și completările ulterioare*, litigiile se soluționează pe baza dispozițiilor comune prevăzute de *Legea nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare*, care reglementează inclusiv procedura de judecată în cazul atacării unui act administrativ emis de autoritatea competentă.

Rațiunea care a stat la baza stabilirii de către legiuitor a acestei soluții legislative a fost tocmai necesitatea existenței unei proceduri unitare de soluționare a litigiilor ce au ca obiect anularea unor astfel de acte administrative, emise pentru instituirea, prelungirea sau încetarea stării de alertă.

În urma analizei efectuate, considerăm că propunerea de modificare/completare a acestor acte normative nu este oportună nici din perspectiva apărării intereselor legitime cetățenești și de impunere a legii și nici cu privire la atingerea obiectivului urmărit prin propunere.

În primul rând, în cuprinsul propunerii de modificare a *Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 21/2004, cu modificările și completările ulterioare*, este prevăzut un termen de maxim 48 de ore pentru depunerea întâmpinării, identic cu cel fixat de instanță pentru judecată, termen care este prea scurt și de natură a afecta dreptul la un proces echitabil în sensul garantării desfășurării procesului într-un termen optim. Acesta nu este în măsură să asigure părților din proces o durată rezonabilă pentru dezvoltarea și formularea unor apărări apte să conducă la respectarea principiului asigurării unui proces echitabil.

Mai exact, circuitul documentelor într-o instituție publică trebuie să respecte anumite formalități, fapt ce poate duce la soluționarea unor cereri, respectiv îndeplinirea unor obligații într-un timp mai îndelungat din motive obiective. Astfel, reducerea termenului într-o astfel de manieră poate produce consecințe negative atât la nivelul instituției care a emis actul administrativ, cât și la nivelul instanțelor judecătorești cărora le va afecta activitatea.

În al doilea rând, în ceea ce privește modificarea legislativă prin care se impune obligația instanței de judecată de a fixa termenul de judecată ulterior într-un termen de maxim 48 de ore nu are în vedere situația actuală a sistemului de justiție, plecând de la lipsa de personal și a sălilor de judecată în care ar fi necesară desfășurarea cu celeritate a proceselor care au ca obiect anularea actelor administrative în discuție. Mai exact, termenul extrem de scurt face necesară fixarea ședințelor de judecată în cameră de consiliu și nicidecum în ședință publică.

De asemenea, considerăm că actuala modificare ar avea consecințe negative și asupra celorlalte procese aflate pe rolul instanțelor de judecată în sensul că justițiabilii pot simți lipsă de încredere în sistemul de justiție cauzată de soluționarea cu întârziere a propriilor cauze, nemaiputând fi asigurat în mod efectiv dreptul de acces la justiție, iar procesul nu se va mai putea soluționa într-un termen optim și previzibil.

Totodată, facem precizarea că în dreptul pozitiv există o multitudine de proceduri care se judecă „*de urgență și cu precădere*”, astfel că reglementarea unui termen foarte scurt în vederea soluționării litigiilor ce au ca obiect anularea actelor administrative ce fac obiectul prezentei analize nu va face decât să îngreuneze în mod obiectiv respectarea acestui deziderat.

În plus, considerăm că reducerea în mod exagerat a termenelor de soluționare a acțiunii în anulare, termen fixat la 5 zile, respectiv de declarare a recursului în termen de 48 de ore, afectează atât dreptul la apărare al instituției emitente a actului administrativ, cât și dreptul la un proces echitabil în componenta sa de soluționare a acestora într-un termen optim și previzibil al celorlalți justițiabili care au investit instanța de judecată cu alte litigii. Acestea vor fi soluționate cu întârziere din cauza reglementării în exces a unui număr mare de proceduri speciale care implică soluționarea în regim de urgență.

Scopul acestei propuneri este de a crea cadrul legal care să asigure un efectiv acces la justiție pentru atacarea actelor administrative emise pentru înlăturarea și prevenirea consecințelor generate de COVID-19, însă acest deziderat trebuie urmărit cu asigurarea respectării unor norme care să reglementeze condiții formale și termene realiste de introducere a căilor de atac, care să asigure respectarea principiului legalității și al securității juridice, fără a se încălca dreptul la un proces echitabil al părților.

Având în vedere contextul generat de dinamica evoluției situației epidemiologice naționale, dar și internaționale, determinată de răspândirea coronavirusul SARS-Cov-2, interesul public general a reclamat adoptarea unor măsuri care să permită autorităților publice să intervină eficient și cu mijloace adecvate pentru gestionarea crizei.

Astfel, precizăm că, la nivelul lunii aprilie 2021, a fost publicată în Monitorul Oficial al României *Legea nr. 114/2021 privind unele măsuri în*

domeniul justiției în contextul pandemiei de COVID-19, care are obiect de reglementare posibilitatea luării/disponerii unor măsuri necesare funcționării justiției ca serviciu public în vederea prevenirii și combaterii efectelor pandemici de COVID-19.

Luând în considerare aceste aspecte, apreciem că o nouă intervenție legislativă în domeniu, în forma supusă atenției, nu este de natură a asigura o procedură de atac efectivă a litigiilor ce au ca obiect anularea actelor administrative emise în baza actelor normative mai sus amintite.

Așadar, soluțiile normative propuse conduc la o imposibilitate obiectivă de respectare a termenului, pe care îl apreciem extrem de scurt, luând în considerare volumul de dosare și deficitul de personal atât la nivelul sistemului de justiție, cât și la nivelul instituțiilor publice angrenate în procesul de soluționare a litigiilor ce au ca obiect anularea actelor administrative emise în baza actelor normative mai sus amintite.

Având în vedere argumentele expuse, apreciem că modificările legislative propuse nu sunt de natură a armoniza legislația în materia contestării în instanță a actelor administrative amintite și nici nu se vor simplifica sau grăbi procedurile administrative, din contră acestea vor constitui apanajul încălcării principiilor și normelor care garantează dreptul la un proces echitabil. Mai mult, acestea vor conduce la consecințe negative, contrare scopului pentru care acestea au fost edictate.

Or, o astfel de abordare ar lipsi de efect întreg procesul civil, acesta transformându-se în unul pur formal, care în mod sigur nu răspunde unui principiu fundamental, respectiv dreptul la apărare, garantat de prevederile art. 13 din *Legea nr.134/2010, republicată, cu modificările și completările ulterioare.*

8. În subsidiar, semnalăm că, în prezent, la Senat, în calitate de Cameră decizională, se află în procesul legislativ o altă inițiativă ce vizează instituirea unor reglementări similare celei din prezenta inițiativă legislativă, referitoare la procedura de judecare a cererilor de anulare a hotărârilor prin care se declară, se prelungește sau încetează starea de alertă, precum și cele prin care se stabilește aplicarea unor măsuri pe durata stării de alertă (*Proiectul de Lege pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență 21/2004 privind Sistemul Național de Management al Situațiilor de Urgență, publicată în Monitorul Oficial, Partea I, numărul 361 din 26 aprilie 2004, cu modificările ulterioare, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr.15/2005, cu modificările și completările ulterioare, precum și pentru modificarea Legii nr.55 din 15 mai 2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, publicată în Monitorul Oficial, Partea I, numărul 396 din data de 15 mai 2020, cu*

modificările și completările ulterioare - Plx 504/2021, L114/2022), fiind necesară corelarea intervențiilor legislative asupra aceluiași text normativ pentru a nu genera paralelisme legislative.

III. Punctul de vedere al Guvernului

Guvernul nu susține adoptarea acestei inițiative legislative.

Cu stimă,

Nicolae ~~Ionel~~ CIUCĂ

PRIM-MINISTRU
MĂNISTRU

Domnului deputat Ion Marcel CIOLACU
Președintele Camerei Deputaților